

РЕШЕНИЕ

№ 5484

гр. София, 28.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 10.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **634** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], чрез изпълнителния директор Г. Й. Т. срещу Решение № Ж-993 от 20.12.2018 г., постановено от Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/ по преписка, образувана по жалби на П. В. и Д. В., относно несъгласие с връчени предписания с изх. № К-2621/16.10.2018 г. и изх. № К-2621-3/16.11.2018 г. за изместване на водомерна шахта на адрес: [населено място], [улица]. С оспореното решение КЕВР на осн. чл. 147, ал.2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране дейностите в енергетиката дава на „ВиК ЕАД, [населено място] следните задължителни указания: да отмени връчените предписания с изх. № К-2621/16.10.2018 г. и № К-2621-3/06.11.2018 г., както и да издава документи с коректно посочени разпоредби от действащата нормативна уредба.

Жалбоподателят претендира за незаконосъобразност на оспореното решение, поради противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона и постановяване, при нарушаване на производствените правила. Счита, че произнасянето на КЕВР по преписката излиза извън нейния предметен обхват. Посочва още, че административният орган неправилно тълкува и прилага разпоредбите на чл. 41, ал.3, т.1, чл. 11, ал. 3 и чл. 7, ал. 4 от Наредба № 4 от 2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи. Изтъква, че неправилно е прието, че

операторът не може да указва на потребителя да премества водомера на сградното водопроводно отклонение /СВО/. Твърди, че в случая водомерният възел не е разположен в съответствие с изискванията на чл. 11, ал. 3 от Наредба №4/14.09.2004г. и чл. 142, ал. 1 от Наредба № 2 от 22 март 2005 г. за проектиране изграждане и експлоатация на водоснабдителните системи. Изразява се несъгласие с твърдението в оспореното решение, че не е доказана необходимостта от предписания и че не са констатирани технически или санитарни недостатъци. Моли решението да бъде отменено, като претендира направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание пред АССГ, жалбоподателят се представлява от адв. А., които поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. Претендира разноски, за които представя списък. Представя писмени бележки.

Ответникът - КЕВР се представлява от юрк. И., която моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение. Представени са писмени бележки.

Заинтересованата страни – П. А. В. и Д. И. В. – редовно уведомени, не се явяват и не се представляват в съдебно заседание. Представено е становище по делото от Д. В., която моли жалбата срещу оспореното решение да бъде отхвърлена. Моли съда да им бъдат присъдени направените по делото разноски, изразяващи се в заплащане на депозит за допълнителна съдебно-техническа експертиза, видно от представеното платежно нареждане от 14.01.2021 г.

Софийска градска прокуратура /СГП/ - редовно призована, не изпраща представител. Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

В КЕВР са постъпили жалби с вх. № 13-273-57, от 08.11.2018 г. и 09.11.2018 г. от г-н П. В. и г-жа Д. В. срещу [фирма]. [населено място] ([фирма], [населено място]), относно несъгласие с връчено предписание с изх. № К-2621/16.10.2018 г. за изместване на водомерната шахта за адрес: [населено място], [улица].

Жалбата от 08.11.2018 г. е подадена чрез [фирма], [населено място], с която Д. В. и П. В. са изразили несъгласие с връчено им от служители на ВиК оператора предписание с изх. № К-2621 / 16.10.2018 г. за привеждане на водомерната шахта за адреса с изискванията на Наредба № 4 от 14.09.2004 г.

С предписание на [фирма], [населено място] с изх. № К-2621/16.10.2018 г. /лист 54/ до П. В. и г-жа Д. В. е посочено, че във връзка с предстоящо полагане на нов водопровод по [улица]в [населено място], служители на ВиК – Б. са установили, че общият водомерен възел за сградата, находяща се на адрес: [населено място], [улица] не е разположен съгласно изискванията на чл. 11, ал. 3 от Наредба № 4/14.09.2004 г., като са дадени указания на в срок от 30 календарни дни да изградят водомерна шахта с приблизителни размери 1x1 x1м до 2 м от уличната регулационна линия. В предписанието ВиК операторът дава срок от 5 дни, ако жалбоподателите желаят да осигурят друго помещение в сградата, непосредствено след влизане на тръбата в сградата за разполагане на водомерния възел, като в този случай трябва да бъде преработена сградната водопроводна инсталация до новото му място. Посочено е, че преместването на водомерния възел ще бъде направено за сметка на „ВиК“. В предписанието е посочено, че ако в указания срок не бъдат изпълнени изискванията

на чл. 11, ал. 3 от Наредба № 4/ 14.09.2004 г., на основание чл. 41, ал. 3, т. 1 от Наредба № 4/ 14.09.2004 г., ще бъде преустановено водоподаването към имота с адрес: [населено място], [улица].

С предписание с изх. № К-2621-3/16.11.2018 г. /лист 55/ относно уточнение на предписание изх. № К-2621/16.10.2018 г. отново се посочва, че общият водомерен възел за сградата не е разположен съгласно изискванията на чл. 11, ал. 3 от Наредба № 4/14.09.2004 г. Описано е също трасето на СВО и че разположението на водомерния възел на 9 м от уличната регулация противоречи на изискването водомерната шахта да е на 2 м от уличната регулация. Посочва се и че водомерният възел на СВО за адреса не е разположен съобразно изискванията на чл. 142, ал. 1 от Наредба № 2/22.03.2005 г. за проектиране, изграждане и експлоатация на водоснабдителните системи. (Наредба № 2 / 22.03.2005 г.). Отново се посочва, че преместването на водомерния възел ще бъде направено за сметка на [фирма], [населено място]. Дадени са алтернативно една от следните възможности: да изградят водомерна шахта със стандартни размери 1м/1м/1м, разположена до 2 метра от уличната регулационна линия или да изградят водомерен възел, който да бъде разположен в помещение, непосредствено след влизане на тръбата в сградата, като бъде разположена в права линия, перпендикулярно на уличната регулация. Записано е, че при неизпълнение на указанията в 10- дневен срок, на основание чл. 41, ал. 3, т. 1 от Наредба № 4/ 14.09.2004 г., водоподаването към имота ще бъде преустановено за сметка на адресатите на предписанието.

По горепосочените жалби е съставен Доклад с вх. №В-Дк-327/12.12.2018 г. на главния директор на Главна Дирекция „Водоснабдяване и канализационни услуги“, обсъден на закрито заседание на КЕВР, за което е представено Извлечение от протокол №255 от 20.12.2018 г. от т. 1, на който е видно, че след образувана преписка и анализ на приложените документи и становища на страните по спора е преценено, че [фирма], [населено място] не е обосновало и не е доказало необходимостта от издаването на предписания № К-2621/16.10.2018 г. и № К-2621-3/06.11.2018 г. за отстраняване на недопустими технически и санитарни недостатъци в сградните водопроводни инсталации, а жалбите срещу връчените предписания с изх. № К-2621/16.10.2018 г. и № К-2621-3 от 06.11.2018 г. са приети за основателни. Установено е, че ВиК операторът е подменил водомера на СВО, при съществуващото му разположение през 2010 г. без да констатира несъответствие с нормативните изисквания на чл. 11, ал. 3 от Наредба №4/14.09.2004 г. и/или на чл. 27, ал.2 и ал. 3 от Наредба №4/17.06.2005 г. Направен е извод, че от предписанията не става ясно какво точно следва да извърши потребителят и в материалите по преписката не е установено несъответствие с изискванията на чл. 11, ал. 3 по отношение на начина на присъединяване и водоснабдяване на имота на адрес: [населено място], [улица].

С мотивите, изложени в доклада, КЕВР е приела процесното Решение № Ж-993 от 20.12.2018г., като е дала задължителни указания на [фирма], [населено място] да отмени връчените предписания с изх. № К-2621/16.10.2018 г. и № К-2621-3/06.11.2018 г., както и да издава документи с коректно посочени разпоредби от действащата нормативна уредба.

По делото са приобщени освен представените с жалбата и с административната преписка писмени доказателства и представените писмени доказателства при провешите се на 12.09.2019 и на 10.06.2021 г. съдебни заседания. По делото са приети и изслушани заключенията на съдебно-техническа експертиза /СТЕ/ и допълнителна

СТЕ.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в законоустановения срок и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Решение № Ж-993 от 20.12.2018 г. е постановено от компетентен държавен орган в рамките на очертаната му от Закона за енергетиката /ЗЕ/ материална компетентност, при спазване на установените процесуални правила. По силата на чл. 22, ал.1, т.1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, КЕВР разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, добивни предприятия, оператори на съоръжения за съхранение на природен газ и оператори на съоръжения за втечен природен газ, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, и на потребители срещу В и К оператори, свързани с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/. Съгласно чл. 1 от същия закон, са и тези по достъпността и качеството на водоснабдителните и канализационните услуги, извършвани от експлоатационните предприятия за водоснабдителни и канализационни услуги, наричани В и К оператори.

Оспореното решение е обективизирано в предвидената в закона писмена форма, като в него са посочени мотиви, съдържащи правното и фактическо основание за издаване на акта, които са развити и в съпътстващи документи, е именно - Доклад с вх. №В-Дк-327/12.12.2018 г. на Главния директор на Главна Дирекция „Водоснабдяване и канализационни услуги“ и извлечение - протокол №255 от 20.12.2018 г. При постановяване на своя акт Комисията е разгледала и обсъдила както възраженията на потребителя, така и становищата на ВиК оператора, като точка по точка, в мотивите на оспорения административен акт, КЕВР е мотивирала своя извод. Решение № Ж-993 от 20.12.2018 г. на КЕВР е прието при наличието на кворум с изискуемото мнозинство, от състав на Комисията, който съответства на изискванията на закона. Наличието на кворум и мнозинство се установява от представеното по делото извлечение от Протокол № 255 от 20.12.2018 г. от закрито заседание на КЕВР.

С оглед на изложеното съдът намира, че не са налице основанията за отмяна, визиращи в чл. 146, т. 1 и т. 2 от АПК. Оспореното решение е издадено от компетентен орган, при спазване на нормативно уредената процедура и не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Наведените от жалбоподателя доводи в тази насока се явяват неоснователни.

Настоящият съдебен състав не се споделя оплакванията на жалбоподателя за неправилно приложение на материалния закон. От страна на КЕВР са установени правнорелевантните факти за спора и от тях са изведени обосновани правни изводи.

В случая спорът се свежда до това дали общият водомерен възел на сградата, находяща се на адрес: [населено място], [улица] разположен съгласно изискванията на чл. 11, ал. 3 от Наредба № 4/14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и ползване на водоснабдителните и канализационните системи и налице ли е задължение за потребителите да предприемат действия по реализиране на една от двете алтернативно дадени в предписанията възможности, а именно – да бъде

изградена водомерна шахта с размери 1м/1м/1м/, която да бъде разположена до 2 метра от уличната регулационна линия в двора на имота, извън сградата или да бъде изграден водомерен възел, който да бъде разположен в общо, леснодостъпно, затворено и осигурено осветление помещение, непосредствено след влизането на тръбата в сградата, като същата да бъде разположена в права линия, перпендикулярно на уличната регулация.

По силата на чл. 11, ал. 3 от Наредба № 4/14.09.2004 г. водомерният възел на водопроводните отклонения в урбанизираните територии се разполага в защитена срещу нерегламентиран достъп шахта на разстояние до 2м. от уличната регулационна линия ИЛИ в общо леснодостъпно, затворено и с осигурено осветление помещение непосредствено след влизането на тръбата в сградата, когато тя е етажна собственост, ИЛИ когато сградата отстои на не - повече от 5 м от уличната регулационна линия. Следователно издателят на приложимата наредба е регламентирал местоположението на водомерния възел не кумулативно, а алтернативно, чрез използване на съюза „или“, като е предвидил местоположението на водомерния възел на водопроводното отклонение в две отделни самостоятелни хипотези: 1./ в шахта, находяща се на отстояние до 2 м от уличната регулация; 2./ в общо леснодостъпно, затворено и осветено помещение в сградата, намиращо се непосредствено след влизането на тръбата в сградата.

Втората нормативно предвидена хипотеза е приложима в два случая, които също са алтернативно уредени - когато сградата е етажна собственост или когато сградата отстои на не- повече от 5м. от уличната регулация. Съдът намира, че е налице втората хипотеза, като за процесната сграда е безспорно установено, че е ситуирана на самата регулационна линия.

В своето заключение по приетата по делото случая СТЕ, вещото лице е констатирало, че водомерният възел е монтиран на общо леснодостъпно, затворено и с осигурено осветление помещение, непосредствено след влизането на тръбата в сградата, поради което съдът намира за правилен извода на КЕВР, че в случая ВиК операторът неправилно е счел в даденото предписание, че водомерният възел на водопроводното отклонение към имота не е бил разположен съгласно изискванията на чл. 11, ал. 3 от Наредба № 4/14.09.2004 г.

В подкрепа на констатацията на вещото лице, следва да бъде посочено, че през периода от влиза в сила на разпоредбата на чл. 11, ал.3 от Наредба №4 до издаване на предписанията, ВиК операторът е отчитал ежемесечно водомера на СВО, разположен в общото помещение на сградата, без да констатира недопустими технически или санитарни недостатъци. По делото не е спорно, че ВиК операторът е подменил водомера на СВО, при съществуващото му разположение през 2010 г. отново без да констатира несъответствие с нормативните изисквания на чл. 11, ал. 3 от Наредба №4/14.09.2004 г. и/или на чл. 27, ал.2 и ал. 3 от Наредба №4/17.06.2005 г. Поради което съдът намира за правилен извода на КЕВР, че в случая ВиК операторът неправилно е счел в даденото предписание, че водомерният възел на водопроводното отклонение към имота не е бил разположен съгласно изискванията на чл. 11, ал. 3 от Наредба № 4/14.09.2004 г.

На следващо място, съдът счита, че ВиК операторът неоснователно мотивира действията си с наличие на несъответствие на водопроводното отклонение с разпоредбата на чл. 142, ал.1 от Наредба № 2/22.03.2005г. В предписание №

К-2621-3/06.11.2018 г. ВиК операторът е посочил, че водомерният възел на водопроводното отклонение не е разположен съобразно изискванията на чл. 142, ал.1 от Наредба №2 от 22 март 2005 г. за проектиране, изграждане и експлоатация на водоснабдителни системи. Изискването на разпоредбата на чл. 142, ал.1 от Наредба №2/22.03.2005г., съгласно който сградните водопроводни отклонения се разполагат по възможност в права линия и при най- малка дължина между водопроводен клон от водопроводната мрежа и сградата така, че да са лесно достъпни за поддържане и ремонт, не е императивно. Употребен е изразът „по възможност“, който се отнася, както за разполагането по права линия, така и за най-малката дължина, като нормативно не е определена колко е изискуемата дължина между водопроводния клон и сградата. Не следва да бъде кредитиран извода на вещото лице, че разположението на общият водомерен възел на имота не съответства на чл. 27, ал.2 от Наредба №4/17 юни 2005 г, доколкото изводът е правен и не обвързва съда. Съгласно чл. 27, ал.2 от Наредба №4/17 юни 2005 г, когато сградата е на разстояние не по-голямо от 5 m от уличната регулационна линия, общият водомерно-арматурен възел се разполага на сградното водопроводно отклонение в леснодостъпно, затворено, защитено и с осигурено осветление помещение за общо ползване на разстояние не по-голямо от 2 m след влизането на тръбата в сградата и на височина от 0,5 до 1 m от пода. Цитираната норма не въвежда изискване за дължината на тръбата до влизането ѝ в сградата, нито въвежда тръбата да влиза откъм улицата. По делото безспорно бе установено, че водомерният възел в имота е в леснодостъпно, затворено , защитено и осигурено осветление помещение за общо ползване разстояние не по-голямо от 2m след влизането на тръбата в сградата.

Във връзка с направеното оплакване в жалбата, че в оспореното решение, КЕВР неправилно КЕВР е посочил, че „операторът не може да указва на потребителя да премества водомера на СВО.“ В случая така изложеното от комисията е по повод конкретен казус, във връзка с жалба на потребител срещу ВиК оператор, като са събрани и доказателства и е изяснена конкретната фактическа обстановка и крайните изводи, наведени в оспореното решение се явяват правилни.

В предписания № К-2621/16.10.2018 г. и № К-2621-3/06.11.2018 г. ВиК операторът е посочил още, че при неизпълнение от страна на потребителите ще прекъсне водоподаването към имота на основание чл. 41, ал.3, т.1 от Наредба №4/14.09.2004 г. Посочената разпоредба предвижда, че след предварително уведомяване операторите могат да спират напълно или частично подаването и отвеждането на вода при неизпълнение на предписание на оператора от страна на потребителите за отстраняване на недопустими технически и санитарни недостатъци в сградните водопроводни и канализационни инсталации или във вътрешните ВиК мрежи на потребителите като разходите, свързани с прекъсване и възстановяване на водоснабдяването и отвеждането на отпадъчните води, са за сметка на потребителите и се заплащат преди възстановяване на водоснабдяването. В случая не може да се приеме, че са налице предвидените в разпоредбата предпоставки. Неизпълнение на дадено от ВИК предписание по чл. 11, ал. 3

от Наредба № 4/14.09.2012 г. не попада в хипотезата на чл. 41, ал. 3, т. 1 от същата, при която операторът е овластен да преустанови водоподаването.

С оглед на изложеното, че Решение № Ж-993 от 20.12.2018 г на КЕВР е законосъобразно и правилно, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

При този изход на делото на основание на чл. 143, ал. 4 от АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК на ответника и заинтересованите страни се дължат направените в производството разноски. Ответникът - КЕВР, чрез процесуалния си представител претендира юрисконсултско възнаграждение, поради което съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, същите следва да му се присъдят в размер на 150 лв. Разноски се дължат и на заинтересованата страна по делото, но в случая искането за присъждането им е направено едва с писмените бележки, представени след последното заседание, с което делото е обявено за решаване, поради което съдът счита, че такива не следва да им бъдат присъждани. Съгласно т. 11 на Тълкувателно решение № 6/2012 г. претенцията за разноски може да бъде заявена валидно най-късно в съдебното заседание, в което е приключило разглеждането на делото.

На основание на горното и на чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица] срещу Решение № Ж-993 от 20.12.2018 г., постановено от Комисията за енергийно и водно регулиране.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица] да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

